

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 października 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Maria Pierzycka-Pająk
Protokolant:	Maria Szczęsna

po rozpoznaniu w dniu 28 października 2014 r. w Gliwicach

sprawy C. W. (W.)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania C. W.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C.

z dnia 9 kwietnia 2014 r. **nr** (...)

zmienia zaskarżoną decyzję i przyznaje ubezpieczonemu C. W. prawo do emerytury począwszy od 1 marca 2014r.

(-) SSO Maria Pierzycka-Pająk

Sygn. akt. VIII U 1272/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 9 kwietnia 2014r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C. odmówił ubezpieczonemu C. W. prawa do emerytury w niższym wieku w oparciu o art. 184 w związku z art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. Nr 39, poz. 353 z późn. zm.) w związku z tym, iż nie udowodnił on 15 – letniego okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach przy pracach wymienionych w wykazie A, bowiem ZUS nie uwzględnił mu żadnego okresu takiej pracy.

W odwołaniu od powyższej decyzji ubezpieczony domagał się jej zmiany poprzez przyznanie mu prawa do wcześniejszej emerytury. Podniósł, że zgodnie z przedłożonymi przez niego świadectwami i zaświadczeniami oraz zeznaniami świadków, o przesłuchanie których wnosił, wykonywał pracę w warunkach szczególnych i tym samym spełnia warunki do przyznania prawa do emerytury.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując swoje stanowisko zawarte w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji. Wskazał również, że nie zaliczył żadnego okresu pracy odwołującego do pracy w warunkach szczególnych, bowiem nie przedłożył on stosownych świadectw potwierdzających taki rodzaj pracy.

Sąd ustalił co następuje:

Ubezpieczony C. W., urodzony (...) jest uprawniony do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy z ogólnego stanu zdrowia. W dniu 11 marca 2014r. złożył wniosek o emeryturę w wieku niższym niż 65 lat z tytułu zatrudnienia w szczególnych warunkach.

Ubezpieczony 60 lat ukończył 20 października 2013r.

Skarżący, na dzień 1 stycznia 1999r., legitymuje się okresem składkowym i nieskładkowym w wymiarze ponad 25 lat, z tym, że w ocenie ZUS nie udowodnił żadnego okresu pracy w szczególnych warunkach.

Po przeanalizowaniu sprawy ZUS w dniu 9 kwietnia 2014r. wydał zaskarżoną decyzję.

W postępowaniu przed Sądem ubezpieczony domagał się uznania za pracę w warunkach szczególnych pracy w okresie od 28 lipca 1975r. do 30 kwietnia 1991r. na stanowisku ślusarza-montażysty w (...) Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) Zespół (...) -9, od 17 czerwca 1991 do 30 kwietnia 1994r. na stanowisku ślusarza-montażysty w PPHU (...) Sp. z o.o. w S., od 1 października 1994r. do 14 maja 1997r. na stanowisku montera konstrukcji – ślusarza w Zakładzie Usług (...). P. w C. i od 19 maja 1997r. do 19 stycznia 1998r. na stanowisku ślusarza w PHU (...) Sp. z o.o. w R., z uwagi na brak za te okresy świadectw wykonywania pracy w warunkach szczególnych.

W toku procesu Sąd ustalił, iż w pierwszym ze spornych okresów ubezpieczony był zatrudniony w (...) Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) Zespół (...) -9, który wykonywał różnego rodzaju konstrukcje stalowe na terenie całej Polski południowej, jak również na tzw. budowach eksportowych. Odwołujący w trakcie zatrudnienia u tego pracodawcy był również kierowany na budowę eksportową do Czechosłowacji w okresie od 8 stycznia 1990r. do 31 stycznia 1991r. W ramach tego przedsiębiorstwa były wydzielone grupy robót, które zajmowały się różnego rodzaju pracami budowlanymi. Ubezpieczony był zatrudniony w grupie robót która wyłącznie zajmowała się pracami związanymi z budową konstrukcji różnego rodzaju budynków produkcyjnych i użyteczności publicznej stawianych w technologii konstrukcji szkieletów stalowych okładanych okładzinami metalowymi. Były to budowle o stosunkowo wielkich gabarytach. Z tego względu prace prawie zawsze odbywały się na wysokości. Sąd ustalił również, że same konstrukcje były przygotowywane w warsztatach montażowych, a następnie były przekazywane na budowy, gdzie montażyści składali z nich konstrukcje finalne.

W szczególności odwołujący przez większość tego spornego okresu, kiedy nie wyjeżdżał na budowę eksportową, faktycznie stale i w pełnym wymiarze czasu pracy pracował na różnego rodzaju budowach hal zakładów przeróbki mechanicznej węgla, kotłowni, obudowy szybu, oczyszczalni ścieków, kruszarni kamienia, stropów metalowych budynków użyteczności publicznej, jak szkoły sale gimnastyczne, przedszkola i pawilony handlowe, zajmował się też wykonywaniem elewacji tych budynków z paneli metalowych. W tym czasie odwołujący, jako brygadzysta i pracownik o dużym doświadczeniu zajmował się wyłącznie pracami montażowymi na wysokości, gdzie kierował pracą brygady montażowej i równocześnie z tą brygadą prace montażowe wykonywał. Nie zajmował się pracami na poziomie zerowym. W trakcie tego okresu odwołujący został przez swojego pracodawcę wysłany na budowę eksportową do Czechosłowacji, gdzie w okresie od 8 stycznia 1990r. do 31 stycznia 1991r., w miejscowości G. Św. K. pracownicy tej firmy, w tym również ubezpieczony zajmowali się stawianiem konstrukcji stalowych dachu szkoły, hali sportowej. W trakcie budowy eksportowej ubezpieczony również stale i w pełnym wymiarze czasu pracy zajmował się montowaniem konstrukcji stalowych na wysokości, przy stawianiu nowych konstrukcji i wymianie zużytych konstrukcji.

W roku 1991 (...) Przedsiębiorstwo Budownictwa (...) podlegało restrukturyzacji. W związku z powyższym niektóre grupy robót, jak w S. zostały sprywatyzowane i przeszły w ręce innego właściciela. Grupa robót w S. została przejęta przez PPHU (...) Sp. z o.o., które nie zmieniło profilu działalności tej grupy. W dalszym ciągu zajmowało się budową obiektów w technologii konstrukcji stalowych. Ubezpieczony przeszedł do tego pracodawcy z dniem 17 czerwca 1991r. i pracował tam do 30 kwietnia 1994r. Jego charakter pracy w stosunku do poprzedniego okresu nie uległ zmianie. W

szczegółności, w dalszym ciągu stale i w pełnym wymiarze czasu pracy zajmował się pracami związanymi z montażem konstrukcji metalowych na wysokości, przy budowie oczyszczalni ścieków w C. B., gdzie konstrukcje były wykonywane w technologii spawalniczej.

Następnie w okresie od 1 października 1994r. do 14 maja 1997r. ubezpieczony był zatrudniony u J. P. (1) w Zakładzie Usług (...). Była to firma, która również zajmowała się wykonywaniem prac przy demontażu starych konstrukcji dachów hali sportowej i montowaniem nowej konstrukcji oraz przy stawianiu całej hali produkcyjnej. Były to wysokie obiekty i całość prac odbywała się na wysokości. W tym czasie odwołujący oprócz prac związanych z montażem konstrukcji stalowych na wysokości, był zmuszony w pierwszej kolejności wyprodukować elementy tych konstrukcji w siedzibie pracodawcy. Produkcja tych elementów polegała na wykonywaniu w trakcie całej dniaówki wycinania palnikiem acetylenowym elementów z blachy i kształtowników stalowych, które następnie należało oszlifować szlifierkami i zespawać, a na końcu zeszlifować spawy i pomalować powłokami antykorozyjnymi. W czasie, gdy nie zajmował się pracami spawalniczymi, to pracę wykonywał bezpośrednio obok stanowisk spawalniczych i na tych stanowiskach jako pomocnik spawacza. Wszystkie te prace odbywały się na jednej hali gdzie pracownicy pracowali obok siebie, stanowiska nie były od siebie oddzielone. Po wykonaniu tych elementów odwołujący z pozostałymi pracownikami wyjeżdżał na teren budowy, gdzie z tych elementów stawiano konstrukcje stalowe. Ubezpieczony na tych budowach stale i w pełnym wymiarze czasu pracy zajmował się montażem tych konstrukcji stalowych na wysokości.

Pracodawcy nie wystawili świadectw wykonywania pracy w warunkach szczególnych, ponieważ odwołujący pracował u nich do momentu likwidacji tych zakładów, kiedy było dość znaczne zamieszanie i pracodawcy zaniechali wydania tych świadectw.

Razem z odwołującym w tych okresach pracowali świadkowie G. D. – ślusarz-spawacz w (...), J. P. (2) – ślusarz spawacz w (...), PPHU (...) Sp. z o.o., M. S. – kierownik grupy montażowej w (...), S. T. ślusarz- spawacz w (...), (...) i u J. P. (1).

Ubezpieczony nie jest członkiem OFE.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: akt organu rentowego, dokumentacji akt osobowych ubezpieczonego za okres jego zatrudnienia w (...) oraz na budowie eksportowej (koperta k.12), zeznań świadków: G. D. i J. P. (2) (nagranie z rozprawy z dnia 4 września 2014r. minuty 24.27 i n.), M. S. i S. T. (nagranie z rozprawy z dnia 28 października 2014r. minuty 2.29 i n.), nadto z wyjaśnień odwołującego słuchanego w charakterze strony (nagranie z rozprawy z dnia

28 października 2014r. minuty 1.19.44 i n.) oraz akt emerytalnych świadka G. D. dołączone do akt niniejszej sprawy.

Zebrany materiał dowodowy Sąd uznał za kompletny i spójny, a tym samym za wystarczający do poczynienia ustaleń faktycznych oraz do rozstrzygnięcia sprawy.

W szczególności Sąd dał w pełni wiarę zeznaniom świadków i wyjaśnieniom samego ubezpieczonego, gdyż są spójne i wzajemnie się potwierdzają. Ponadto świadkowie byli współpracownikami odwołującego, pracującymi w takim samym charakterze, zaś świadek M. S. był przez pewien czas jego bezpośrednim przełożonym, zatem mieli oni bezpośrednie informacje w zakresie charakteru i wymiaru świadczonej przez ubezpieczonego pracy w spornych okresach. Z kolei świadkowie, którzy nie byli razem z odwołującym na budowie eksportowej, mieli wiadomości w zakresie charakteru jego pracy, uzyskane w trakcie własnych wyjazdów na budowy eksportowe.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego, C. W. zasługuje na uwzględnienie.

Stosownie do treści art. 32 ust. 1 i 4 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2009r., Nr 153, poz. 1227, ze zm.) w powiązaniu z § 3 i 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych

w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8 poz. 43 ze zm.) ubezpieczonym mężczyznom urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949r. będącym pracownikami zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze przy pracach wymienionych w wykazie A, przysługuje prawo do emerytury w razie łącznego spełnienia następujących warunków:

1. osiągnięcia wieku emerytalnego 60 lat
2. posiadania wymaganego okresu zatrudnienia wynoszącego 25 lat, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Zgodnie z treścią § 2 ust. 1 rozporządzenia, okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w tym akcie prawnym są okresy, w których praca w szczególnych warunkach jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Z kolei zgodnie z treścią art. 184 ust 1 ustawy, ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

W myśl ust. 2 emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa oraz rozwiązania stosunku pracy - w przypadku ubezpieczonego będącego pracownikiem.

Na podstawie tego przepisu, prawo do emerytury w obniżonym wieku, przysługuje ubezpieczonemu, który w dniu wejścia w życie ustawy tj. w dniu 1 stycznia 1999r. spełnił warunki w zakresie posiadania ogólnego stażu pracy oraz pracy wykonywanej w warunkach szczególnych a nie osiągnął wymaganego wieku.

Ubezpieczony ukończył 60 lat życia i nie jest członkiem OFE. Kwestie te nie były sporne.

Okoliczność sporna w przedmiotowej sprawie dotyczyła posiadania przez ubezpieczonego (na dzień 1 stycznia 1999r.) wymaganego 15 letniego okresu pracy wykonywanej w warunkach szczególnych, bowiem organ rentowy nie zaliczył do takiej pracy żadnego okresu zatrudnienia odwołującego.

W świetle zgromadzonego w sprawie materiału Sąd uznał, że ubezpieczony C. W., ukończył 60 rok życia, i na dzień 31 grudnia 1998r. udowodnił łącznie ponad 15 lat pracy wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w szczególnych warunkach. Nie budzi wątpliwości Sądu, że praca ubezpieczonego w (...) Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) Zespół (...) -9, w okresie od 28 lipca 1975r. do 30 kwietnia 1991r. na stanowisku ślusarza-montażysty, w tym również w trakcie pracy na budowie eksportowej, w PPHU (...) Sp. z o.o. w S., od 17 czerwca 1991 do 30 kwietnia 1994r. na stanowisku ślusarza-montażysty, była pracą stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywaną w szczególnych warunkach, tj. przy montażu konstrukcji stalowych na wysokości.

Również praca w Zakładzie Usług (...) P. w C. od 1 października 1994r. do 14 maja 1997r. na stanowisku monterka konstrukcji – ślusarza była pracą stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywaną w szczególnych warunkach, tj. przy szlifowaniu wyrobów metalowych wypalaniu palnikiem acetylenowym, szepianiu (punktowym spawaniu)

spawarką elektryczną i malowaniu farbami antykorozyjnymi oraz w przeważającej części przy montażu konstrukcji stalowych na wysokości.

Zgodnie z wykazem A stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze pracą w szczególnych warunkach, uprawniającą do niższego wieku emerytalnego były prace wymienione: w dziale III poz. 78, praca przy szlifowaniu lub ostrzeniu wyrobów i narzędzi metalowych oraz polerowaniu mechanicznym, w dziale III poz. 78, przy malowaniu minią, w dziale V poz. 5, przy montażu konstrukcji metalowych na wysokości, w dziale XIV poz. 12, przy spawaniu i wycinaniu elektrycznym, gazowym, atomowowodorowym.

Sąd uznał, że w wymienionych wyżej spornych okresach, odwołujący pracował w szczególnych warunkach stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. W tym czasie nie wykonywał innych czynności niż związane z opisanymi pracami.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadków potwierdzającym charakter pracy ubezpieczonego, uznając te dowody za spójne logiczne i wzajemnie się uzupełniające. Nadto zeznania świadków korelują z zapisami w dokumentacji osobowej ubezpieczonego.

Należy podkreślić, że okres zatrudnienia może być zaliczony do pracy w warunkach szczególnych, gdy pracownik faktycznie wykonywał prace objęte wykazem prac uprawniających do wcześniejszej emerytury, pomimo że stanowisko jakie mu formalnie przypisano nie jest wymienione w wykazie. Wymieniony wyżej wykaz A nie określa bowiem stanowisk pracy, ale definiuje rodzaj prac, które są uważane za wykonywane w szczególnych warunkach. Decydujące znaczenie dla zakwalifikowania pracy jako realizowanej w szczególnych warunkach ma nie nazwa zajmowanego stanowiska, ale rodzaj, charakter i warunki pracy.

Bez znaczenia pozostaje także fakt, że odwołujący nie przedłożył za ten okres świadectwa pracy w warunkach szczególnych. Fakt wykonywania takiej pracy został wykazany w postępowaniu sądowym za pomocą innych dowodów. W postępowaniu odwoławczym przed Sądem nie obowiązują bowiem ograniczenia dowodowe jakie występują w postępowaniu o świadczenia emerytalno-rentowe przed organem rentowym, a Sąd może ustalić okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokość jak: okresy zatrudnienia - w tym wykonywanie pracy w warunkach szczególnych, za pomocą wszelkich środków dowodowych, przewidzianych w kodeksie postępowania cywilnego (por. uchwała Sądu Najwyższego z 10 marca 1984r. III UZP 6/84, uchwała Sądu Najwyższego z 21 września 1984r. III UZP 48/84, wyrok Sądu Najwyższego z 7 grudnia 2006r., I UK 179/06, LEX nr 342283).

Mając na względzie powyższe Sąd uznał, że ubezpieczony legitymuje się na dzień 1 stycznia 1999r. wymaganym 15 - letnim okresem pracy w szczególnych warunkach. Nadto Sąd uznał, że z momentem złożenia wniosku emerytalnego odwołujący spełnił wszystkie warunki uprawniające go do otrzymania prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym, z tytułu pracy w warunkach szczególnych.

W związku z powyższym Sąd z mocy art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji, przyznając ubezpieczonemu prawo do emerytury od dnia 1 marca 2014r. tj. od miesiąca zgłoszenia wniosku.

SSO Maria Pierzycka – Pająk